

УДК 351.82:338.14:343.37

*Р. О. Баранов,
аспірант, Національна академія державного управління при Президенті України, м. Київ*

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ФОРМУВАННЯ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ ЗАПОБІГАННЯ ТА ПРОТИДІЇ ЛЕГАЛІЗАЦІЇ (ВІДМИВАННЮ) ДОХОДІВ, ОДЕРЖАНИХ ЗЛОЧИННИМ ШЛЯХОМ

R. Baranov,
graduate student, National Academy of Public Administration under the President of Ukraine, Kiev

ORGANIZATIONAL AND LEGAL PRINCIPLES OF STATE POLICY FORMATION
PREVENTION AND COUNTERACTION TO LEGALIZATION (LAUNDERING) OF INCOMES,
OBTAINED BY CRIMINAL MEANS

У статті визначено організаційно-правові засади формування державної політики запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, в Україні. Проаналізовано структуру національного законодавства у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом.

The article defines the organizational and legal principles of forming the state policy of prevention and counteraction to legalization (laundering) of proceeds from crime in Ukraine. The structure of the national legislation in the field of prevention and counteraction to the legalization (laundering) of the proceeds obtained by the law of evil is analyzed.

Ключові слова: легалізація (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом; система запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом; державна політика запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом.

Key words: legalization (laundering) of proceeds from crime; system of prevention and counteraction to legalization (laundering) of proceeds from crime; state policy of prevention and counteraction to legalization (laundering) of proceeds from crime.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ У ЗАГАЛЬНОМУ ВИГЛЯДІ ТА ЇЇ ЗВ'ЯЗОК ІЗ ВАЖЛИВИМИ НАУКОВИМИ ЧИ ПРАКТИЧНИМИ ЗАВДАННЯМИ

Рекомендації FATF, які були розроблені у 1990 р. та переглянуті у 1996, 2003 та 2012 рр., стали основою для формування державної політики у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одер-

жаних злочинним шляхом, у більшості країн світу. Однак, ефективність реалізації такої політики залежить від специфіки її організаційно-правового забезпечення, яке впливає на можливість виявляти певну гнучкість при реалізації запропонованих у рекомендаціях базових принципів з урахуванням особливостей правової системи та інших конкретних обставин кожної окремо взятої країни.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ, В ЯКИХ ЗАПОЧАТКОВАНО РОЗВ'ЯЗАННЯ ОБРАНОЇ ПРОБЛЕМИ І НА ЯКІ СПИРАЄТЬСЯ АВТОР, ВИДІЛЕННЯ НЕ ВИРІШЕНИХ РАНІШЕ ЧАСТИН ЗАГАЛЬНОЇ ПРОБЛЕМИ, КОТРИМ ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ ОЗНАЧЕНА СТАТТЯ

Проблеми формування державної політики запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, досліджували у своїх працях О. Барановський, З. Варналій, Л. Воронова, С. Гурій, О. Долженков, Л. Доля, І. Коломієць, Н. Липовська, І. Мезенцева, В. Некрасов, О. Седлецький, С. Синянський, С. Чернявський, В. Шамрай та ін. Відзначаючи наукову цінність наукових розробок вищезазначених авторів, варто вказати на недостатність комплексних досліджень, присвячених організаційно-правовим засадам формування державної політики запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, що і обумовлює відповідне формулювання мети дослідження.

ФОРМУЛЮВАННЯ ЦІЛЕЙ СТАТТІ (ПОСТАНОВКА ЗАВДАННЯ)

Метою статті є визначення організаційно-правових засад формування державної політики запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, в Україні.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ ДОСЛІДЖЕННЯ З ПОВНИМ ОБГРУНТУВАННЯМ ОТРИМАНИХ НАУКОВИХ РЕЗУЛЬТАТІВ

Для здійснення ефективної державної політики у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, повинна бути встановлена відповідна організаційно-правова база. Її створення в Україні розпочалося з прийняттям Конституції України (1996 р.), і саме конституційні норми лежать в основі законодавства у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом. Так, ч. 1 ст. 17, зокрема, встановлює, що забезпечення економічної безпеки України є найважливішою функцією держави, справою всього Українського народу. Відповідно до ч. 2 ст. 19, органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України [1]. Зазначені правові положення мають визначальну роль для досліджуваної нами сфери. На їх основі сформована робота національної системи запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, та організаційно-правові засади її регулювання.

Національне законодавство у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, відповідно до базового Закону (Закону України "Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсю-

дження зброї масового знищення" № 1702-VII від 14 жовтня 2014 р.), складається з таких компонентів:

— Закону України "Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення";

— інших законодавчих актів України, що регулюють діяльність суб'єктів у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом;

— актів Кабінету Міністрів України;

— інших нормативно-правових актів [2].

Нижче проаналізуємо кожну компоненту детальноше.

Закон України "Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення" є загальним та системоутворюючим законодавчим актом у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом. Цей Закон, відповідно до преамбули, спрямований на захист прав та законних інтересів громадян, суспільства і держави, забезпечення національної безпеки шляхом визначення правового механізму протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, а також формування загальнодержавної багатоджерельної аналітичної бази даних для надання правоохоронним органам України та іноземних держав можливості виявляти, перевіряти і розслідувати злочини, пов'язані з відмиванням коштів [2].

До законодавчих актів України, що регулюють діяльність суб'єктів у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, сьогодні можна віднести наступні Закони України:

— Про банки і банківську діяльність (ринок банківських послуг);

— Про платіжні системи та переказ коштів в Україні (ринок платіжних систем);

— Про цінні папери та фондовий ринок (ринок цінних паперів);

— Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг (ринок фінансових послуг);

— Про страхування (ринок страхування);

— Про кредитні спілки (ринок кредитних послуг);

— Про фінансовий лізинг (ринок лізингових послуг);

— Про товарну біржу (ринок біржових торгів);

— Про поштовий зв'язок (ринок надання поштових послуг стосовно переказу коштів);

— Про державні лотереї в Україні (ринок лотерей);

— Про заборону грального бізнесу в Україні (щодо заборони ринку грального бізнесу);

— Про адвокатуру та адвокатську діяльність (ринок адвокатської діяльності);

— Про нотаріат (ринок нотаріальних послуг);

— Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні (ринок бухгалтерських послуг);

— Про аудиторську діяльність (ринок аудиторських послуг);

— Про державне регулювання видобутку, виробництва і використання дорогоцінних металів і дорого-

цінного каміння та контроль за операціями з ними (ринки дорогоцінних металів і дорогоцінного каміння).

Вищеперераховані Закони секторально регулюють ринки, на яких здійснюють свою діяльність суб'єкти сфери запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом. Єдина, чітко виражена категорія суб'єктів, яка не має жодного власного законодавчого регулювання, — це ріелтори (суб'єкти підприємницької діяльності, які надають посередницькі послуги під час здійснення операцій з купівлі-продажу нерухомого майна). Проекти відповідного закону розроблялися неодноразово, однак, з різних причин досі не прийняті. Також окремими законодавчими актами не регламентована діяльність таких суб'єктів як ломбарди; суб'єкти господарювання, що надають юридичні послуги; юридичні особи, які за своїм правовим статусом не є фінансовими установами, але надають окремі фінансові послуги.

Крім цього, можна виокремити низку Законів України, які регулюють інші правовідносини, які опосередковано стосуються питань, пов'язаних з діяльністю суб'єктів у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом. Це, зокрема, Закони України:

- Про Національний банк України;
- Про державне регулювання ринку цінних паперів в Україні;
- Про ліцензування певних видів господарської діяльності;
- Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень;
- Про виконавче провадження;
- Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом;
- Про громадські об'єднання;
- Про інформацію;
- Про доступ до публічної інформації.

Окреме місце, у системі законодавчих актів посідають Закони України "Про боротьбу з тероризмом" та "Про Службу безпеки України", ряд статей яких регулюють правовідносини щодо запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, пов'язаних з терористичною діяльністю. Зокрема до повноважень Служби безпеки України віднесено ініціювання питань щодо накладення на невизначений строк арешту на активи, що пов'язані з фінансуванням тероризму та стосуються фінансових операцій, зупинених відповідно до рішення, прийнятого на підставі резолюцій Ради Безпеки ООН; зняття арешту з таких активів та надання доступу до них за зверненням особи, яка може документально підтвердити потреби в покритті основних та надзвичайних витрат (ст. 5 Закону України "Про боротьбу з тероризмом").

Питання відповідальності у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, регламентуються також низкою кодексів, серед яких:

- Кримінальний кодекс України;
- Кодекс України про адміністративні правопорушення;
- Цивільний кодекс України;
- Кримінально процесуальний кодекс України;

— Кодекс адміністративного судочинства України. Окремим блоком в аналізі законодавчих актів є міжнародні договори, які ратифікуються у вигляді законів. Міжнародні договори України підлягають неухильному дотриманню Україною відповідно до принципів і норм міжнародного права. Згода на обов'язковість міжнародних договорів може бути надана у формі ратифікації або приєднання. Оскільки Україна є правонаступницею прав і обов'язків СРСР і УРСР, зокрема, за міжнародними договорами, то до міжнародних договорів, згоду на обов'язковість яких надано Верховною Радою України, прирівнюються й інші відповідні договори. До основних таких міжнародних правових документів відносяться:

— Конвенція РЄ про відмивання, пошук, арешт та конфіскацію доходів, одержаних злочинним шляхом, 1990 р. (дата приєднання Україною — 15.09.1995 р., ратифікована — 17.12.1997 р.);

— Конвенція ООН про боротьбу проти незаконного обігу наркотичних засобів і психотропних речовин, 1988 р. (підписана УРСР — 16.03.1989 р., ратифікована — 25.04.1991 р., набрала чинності для України — 27.11.1991 р.);

— Міжнародна конвенція про боротьбу з фінансуванням тероризму, 1999 р. (підписана Україною — 8.06.2000 р., ратифікована — 12.09.2002 р.);

— Конвенція ООН проти транснаціональної організованої злочинності, 2000 р. (підписана Україною — 12.12.2000 р., ратифікована — 4.02.2004 р., набрала чинності для України — 21.05.2004 р.);

— Конвенція РЄ про відмивання, пошук, арешт та конфіскацію доходів, одержаних злочинним шляхом, та про фінансування тероризму, 2005 р. (підписана Україною — 16.05.2005 р., ратифікована — 17.11.2010 р., набрала чинності для України — 1.06.2011 р.).

Відповідно до ст. 9 Конституції України чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства України. З цього положення випливає, що частиною національного законодавства України не є:

1) нечинні міжнародні договори України, навіть якщо згода на обов'язковість їх надана Верховною Радою України;

2) чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких не надана Верховною Радою України.

Крім того, невідповідність положень міжнародних договорів України Конституції України, а також порушення встановленої Конституцією України процедури надання Верховною Радою України згоди на обов'язковість цих договорів тягнуть за собою визнання їх у встановленому Конституцією і законами України порядку неконституційними.

Акти Кабінету Міністрів України є третьою складовою законодавства у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом. Акти Уряду можуть використовуватися для перерозподілу між органами державної влади функцій та повноважень, визначених законами, та для уточнення і деталізації положень законів.

Акти Кабінету Міністрів України становлять чисельну групу норматив-но-правових актів, якими сьогодні

регулюються важливі аспекти державної політики запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом. Акти Уряду у цій сфері умовно можна поділити на дві групи: акти програмно-політичного характеру (системно-організаційні) та акти загального характеру (процедурні).

До актів програмно-політичного характеру відносяться ті, що визначають політику держави у сфері легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом. Такими є Стратегія розвитку системи запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення на період до 2020 р. (розпорядження Кабінету Міністрів України № 1407-р від 30 грудня 2015 р.) [6] та щорічні Плани заходів щодо запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму (розробляються спільно з Національним банком України). Такі документи комплексно визначають, які дії необхідно вживати для вдосконалення національної системи запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, визначаючи виконавців, конкретні заходи та терміни їх реалізації.

До актів загального характеру (процедурних) відносяться ті, що приймаються Кабінетом Міністрів України на виконання прямих вимог Закону України "Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення" та визначають, в основному, загальні питання здійснення державної політики у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, зокрема її правові аспекти.

Під іншими нормативно-правовими актами у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, розуміються підзаконні акти суб'єктів державного фінансового моніторингу та інших органів державної влади, у тому числі правоохоронних.

Підзаконні нормативно-правові акти займають важливу нішу у регулюванні сфери фінансового моніторингу. Вони, зокрема, регулюють ряд окремих питань щодо здійснення державного та первинного фінансового моніторингу, деталізують положення відповідних законів, а також актів Кабінету Міністрів України.

Значну частину нормативно-правових актів, відповідно до положень базового Закону, приймають суб'єкти державного фінансового моніторингу. До них відносяться вісім органів, а саме: Національний банк України; Центральний орган виконавчої влади з формування та забезпечення реалізації державної політики у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом (Міністерство фінансів України); Міністерство юстиції України; Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері надання послуг поштового зв'язку; Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері економічного розвитку; Національна комісія з цінних паперів та фондового ринку; Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків

фінансових послуг; Державна служба фінансового моніторингу України (Держфінмоніторинг) [2]. Усі зазначені органи (крім Держфінмоніторингу) мають повноваження видавати нормативно-правові акти.

Особливу роль серед усіх державних органів, дія яких у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, відіграє Центральний орган виконавчої влади з формування та забезпечення реалізації державної політики у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом. Таким органом, відповідно до положення про нього, є Міністерство фінансів України [4]. Нормативно-правові акти Міністерства фінансів України видаються за погодженням з відповідними суб'єктами державного фінансового моніторингу, які, відповідно до базового Закону, виконують функції державного регулювання й нагляду за суб'єктами первинного фінансового моніторингу, а також, за потреби (наприклад, щодо форми та структури узагальнених матеріалів), із правоохоронними органами. Відповідно до п. 7 ч. 1 ст. 20 базового Закону розробляти та вносити на розгляд Міністерства фінансів України проекти нормативно-правових актів має право також і спеціально уповноважений орган — Держфінмоніторинг [3].

Ще одним специфічним суб'єктом державного фінансового моніторингу є Національний банк України [5]. Ця специфіка полягає в тому, що саме він уповноважений на видання нормативно-правових актів для тих суб'єктів первинного фінансового моніторингу, діяльність яких він регулює, — банків, філій іноземних банків та небанківських фінансових установ — резидентів, які є платіжними організаціями та/або членами чи учасниками платіжних систем у частині надання ними фінансової послуги щодо переказу коштів на підставі відповідних ліцензій, зокрема, Національного банку України (крім операторів поштового зв'язку в частині здійснення ними переказу коштів).

Характерно, що у сфері запобігання та протидії легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, існує практика прийняття спільних підзаконних нормативно-правових актів. Так, відповідно до п. 15 ч. 2 ст. 18 базового Закону, спеціально уповноважений орган (Держфінмоніторинг) надає, відповідно до законодавства, суб'єктам державного фінансового моніторингу, інформацію для підвищення ефективності здійснення нагляду за додержанням суб'єктами первинного фінансового моніторингу вимог законодавства з питань запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом (обсяг та порядок надання такої інформації визначається нормативно-правовим актом Центрального органу виконавчої влади з формування та забезпечення реалізації державної політики у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом (Міністерства фінансів України) за погодженням з Національним банком України (щодо суб'єктів первинного фінансового моніторингу, державне регулювання та нагляд за якими, відповідно до ст. 14 Закону, здійснює Національний банк України) та спільними нормативно-правовими актами інших суб'єктів державного фінансо-

вого моніторингу (щодо інших суб'єктів первинного фінансового моніторингу). А відповідно до п. 4 ч. 1 ст. 20 базового Закону спеціально уповноважений орган (Держфінмоніторинг) має право одержувати від Центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державної реєстрації актів цивільного стану, у порядку, встановленому Центральним органом виконавчої влади з формування та забезпечення реалізації державної політики у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом (Міністерством фінансів України) та Міністерством юстиції України, відомості про смерть фізичних осіб. Також у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, діють спільні акти даних органів з правоохоронними та розвідувальними органами [2].

І насамкінець, слід зазначити, що окремо як джерела законодавства у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, відсутні акти Президента України. Причиною цього є те, що Указами Президента України найчастіше можуть визначатися певні стратегічні напрями розвитку законодавства у цій сфері, основні його засади та пріоритети правового регулювання, проте, відповідно до конституційного регулювання (ст. 19, 92, 120 Конституції України) [1], акти Президента України не можуть містити норм права, які встановлюють нові повноваження суб'єктів національної системи запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, зокрема, органів державної влади, або ж регулюють організацію та порядок їх діяльності.

ВИСНОВКИ З ПРОВЕДЕНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ І ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ РОЗВІДОК У ЦЬОМУ НАПРЯМІ

Сьогодні організаційно-правові засади у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, в Україні є достатньо новими. Проте подальша глобалізація світогосподарських зв'язків вимагає постійного їх оновлення. Адже повнота та якість організаційно-правового забезпечення державної політики запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, є фактором, що впливає на ефективність функціонування всієї національної системи запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом. Однак державна політика України у досліджуваній сфері може бути ефективною лише за умов її належного інституційного забезпечення. Відтак, подальші наукові пошуки варто спрямувати на формування інституційного механізму забезпечення державної політики запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, в Україні.

Література:

1. Конституція України від 28 червня 1996 року № 254к/96-ВР [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>
2. Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінан-

суванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення: Закон України від 14 жовтня 2014 року № 1702-VII [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1702-18>

3. Про затвердження Положення про Державну службу фінансового моніторингу України: постанова Кабінету Міністрів України від 29 липня 2015 року № 537 [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/375-2014-%D0%BF>

4. Про затвердження Положення про Міністерство фінансів України: постанова Кабінету Міністрів України від 20 серпня 2014 року № 375 [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/375-2014-%D0%BF>

5. Про Національний банк України: Закон України від 20 травня 1999 року № 679-XIV [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/679-14>

6. Про схвалення Стратегії розвитку системи запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення на період до 2020 року: розпорядження Кабінету Міністрів України від 30 грудня 2015 року № 1407-р [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1407-2015-%D1%80>

References:

1. Verkhovna Rada of Ukraine (1996), "The Constitution of Ukraine", available at: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80> (Accessed 20 June 2017).
2. Verkhovna Rada of Ukraine (2014), The Law of Ukraine "On Prevention and Counteraction to Legalization (Laundering) of the Proceeds from Crime, Terrorist Financing and Financing of the Proliferation of Weapons of Mass Destruction", available at: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1702-18> (Accessed 20 June 2017).
3. Cabinet of Ministers of Ukraine (2015), Resolution "On Approval of the Regulation on the State Service for Financial Monitoring of Ukraine", available at: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/375-2014-%D0%BF> (Accessed 20 June 2017).
4. Cabinet of Ministers of Ukraine (2014), Resolution "On Approval of the Regulation on the Ministry of Finance of Ukraine", available at: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/375-2014-%D0%BF> (Accessed 20 June 2017).
5. Verkhovna Rada of Ukraine (1999), The Law of Ukraine "On the National Bank of Ukraine", available at: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/679-14> (Accessed 20 June 2017).
6. Cabinet of Ministers of Ukraine (2015), Resolution "On Approval of the Strategy for the Prevention and Counteraction of the Legalization (Laundering) of the Proceeds from Crime, Terrorist Financing and the Financing of the Proliferation of Weapons of Mass Destruction for the period up to 2020", available at: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1407-2015-%D1%80> (Accessed 20 June 2017).

Стаття надійшла до редакції 26.06.2017 р.